

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 16

Dissabte, 24 de febrer del 1979

Preu: 25 pts.

On és el Carnestoltes?

Un ninot estrafalari tenia costum de visitar-nos en aquests dies. Arribava i proclamava bàndols a tort i a dret. Aprofitava l'ocasió per a fer públic el seu testament i se l'acomiadava amb el solemne enterrament.

L'irònic personatge no vindrà aquest any a Granollers. Almenys no en tenim notícia. Ens plauria que tornés. Recuperaríem una festa amb molta tradició a la nostra terra i ens portaria a un món ple d'imaginació i de projectes. Una festa que convida a la gresca i a l'alegria i que des d'ara hauríem de reivindicar!

A hores d'ara no podem demanar al senyor Suárez que no convoqui eleccions. Mentre vénen l'Antoni Gutiérrez, l'Eduard Martín i en Jordi Pujol, entre altres, no pot pas sortir el Carnestoltes. Amb el potencial de polítics que tenim i que mai haguérem gosat imaginar! A part de la majoria dels que fins ara han manegat la nostra política local i que ni gosen presentar-se davant del poble a demanar-los el parer amb el vot! Les eleccions ens volen posar transcendents, reflexius i seriosos, i ho aconseguiran. El Carnestoltes ens proposaria la rauxa, la ballaruga i la disbauxa. Quin daltabaix hi hauria si ara demanéssim l'aplaçament de les convocatòries per tal d'organitzar —com es mereix— l'arribada d'aquest grotesc personatge.

Voldríem que tornés el Carnestoltes. Tenim el dret de reclamar-lo. Però, qui gosarà presentar-se públicament autoanomenant-se Carnestoltes 1979? Ben segur que tot qualificant-lo d'agitador i provocador de desordres públics seria ràpidament detingut i engarjolat.

Aquests vint-i-un dies estan reservats a l'alta política. Tant de temps prohibint-lo que ens n'hem oblidat. Si aquest any per raons d'Estat no pot presentar-se públicament, no ens despistem pas, cal que comencem a accionar els mecanismes necessaris per tal que el pròxim any el poguem entronitzar i reparar aquest llarg temps d'absències obligades. És indubtable que ens explicaria moltes històries que ignorem i que caldria rememorar.

El nostre Carnestoltes no és polític. És humà. És, sobretot, democràtic.

Components del Cercavila del Carnestoltes de l'any 1925

(d'esquerra a dreta)

Fila del darrera: Josep Rodoreda, (dalt de Cavall), Josep Palaus, Antoni Carbó, Pere Iglésias (dalt de burro), fill del Sobre-estant de l'Estació, Jaume Tapias, Rodoreda, (sastre) Josep Torrents, Josep Terrades, Antoni Jané i un noi de can Valls

Assentats: Santiago Parada, Jaume Gelabert, Llucià Serra, Joaquim Mora, Pere Terrades, Josep Llobet, Francesc Bellavista, Amadeu Barbany, Nicolas Codina, Francesc Serra (pastisser) i Ramon Garrell

L'Ecologia avui La Marxa del Llobregat

L'aigua és una d'aquelles coses que, avui en dia, molta gent només s'adona de la seva presència o absència a l'hora de les restriccions o quan es mulla les sabates, tot anant pel carrer, en el millor dels casos, o traginant galledes del menjador al carrer en el pitjor. Malgrat això l'aigua és un element vital en molts àmbits de l'home i de la natura. La necessitat del seu ús i l'evident abús del qual n'és víctima, fan de l'aigua d'un riu tot un problema. Un cas és el del riu Llobregat. L'estiu passat tota una colla de gent organitzà una manifestació per a denunciar l'estat d'una de les artèries fluvials més importants del Principat. El recorregut fou tot el curs del Llobregat. Les accions: netejar el que podien i informar de tot el que sabien. Moltes dificultats i moltes prohibicions. Malgrat tot, es va portar a termini. En Salvador Balcells del «Grup del Medi Ambient del Prat», un dels promotors de la «Marxa», va explicar les incidències de l'acció i els problemes concrets del Llobregat.

Per desgràcia, la degradació de les aigües no és un monopoli del riu Llobregat, ni tan sols dels rius. Mireu el Mediterrani només. Tant els rius com els mars tenen una capacitat d'autodepuració. Això no vol pas dir que s'ho empassin tot. Quan els elements degradants tirats a l'aigua superen la capacitat de pair, d'autoneutralitzar, el riu o el mar agafa una forta indigestió i es mort. Una clavaguera a cel obert o una bassa d'aigües podrides n'és el resultat. Podem dir que des de sempre, tant els homes com els altres animals, han contaminat les aigües. La quantitat d'animals i, sobretot, d'homes, i les característiques dels elements contaminats, que incidien sobre les aigües eren païts per aquestes. Actualment aquestes dues variants de quantitat i qualitat dels productes s'ha desequilibrat. Nuclis urbans amb mils de milers d'habitants, indústries de tot tipus que usen tot tipus de productes, abocadors d'escombraries, centrals tèrmiques i centrals nuclears, desforestació, aport de pesticides per part de l'agricultura, etc., etc. Tots abocats de cara al riu o de cara la mar. El resultat d'aquest «combinat» fa esgarriar. La solució? El tractament de les aigües residuals i la gestió per part des poders públics dels béns naturals.

Lluís Diumaró

LLUIS GARRIGA, S. A.

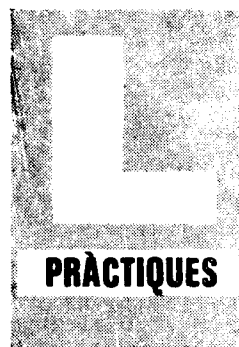
Aparellatge Elèctric

Angel Guimerá, 7 al 11 - Telèfon 870 21 94

Telex n.º 53061 Luga

GRANOLLERS

BARCELONA

som

**Auto-Escola
CANO**

aviat ens coneixerà per

**Auto-Escola
SCALEXTRIC**

locals climatitzats · sala de biblioteca ·
bar · música ambiental · sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passeig de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

Cultura i salut per tothom
Vèncer l'atur
Autogovern és Estatut
Per un govern ferm

Vota

**Partit dels Socialistes de Catalunya
(P.S.C. - P.S.O.E.)**

**El Socialisme
sí que té solucions**

I per el Senat

- J. Andreu i Abelló**
- Joan Casanellas**
- A. Cirici i Pellicer**

La solució al
**PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT**

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

(B.O.E. N.º 240 7-10-74. DECRET LLEI 12 1973 DE 30-11-73)

Una solució STANDARD
per a cada necessitat

LIBRERIA CARBÓ

CLAVÉ, 36 - GRANOLLERS - TEL. 870 04 32

Ratilles breus

Autonomia l'any 2.000

Els socialistes —Felipe González mateix ho declarava no fa pas gaire— diuen que es donarien per satisfets si les competències autonòmiques fossin un fet l'any 2000. Com veieu, si els líders es posen a pontificar i fer previsions, els resultats són aflucinants. Acceptar aquesta demora és acceptar que la redacció de l'estatu de Sau és una comèdia, que les reunions setmanals del Consell de la Generalitat són un sarcasme, que el president Tarradellas es passeja pel Pati dels Tarongers a l'espera dels ous d'or, que les conselleries són una burla al poble. Vint anys per fer traspassos de poder?

O els socialistes tenen solucions per a la desocupació, la crisi econòmica, l'ensenyament a terme indefinit —les transferències restarien incloses en aquesta mena de períodes eternals— o és que no veuen clar l'autonomia per a Catalunya.

Em sembla que l'amic Reventós pot anar molt errat si segueix les màximes pronunciades des de Madrid pel senyor González. Si els catalans i els nacionalistes hem d'esperar aquests períodes, estem perduts. D'ací vint anys molts ja faran malves...

Joan Barcon

Comunicat d'U. G. T.

La empresa Robertson Española, S. A., multinacional americana, presentó en mayo de 1978 un expediente de regulació de jornada del 50 % por seis meses, el cual fue renovado al cumplirse este plazo por seis meses más y que finaliza el 30 de abril de este año.

Durante este tiempo la empresa ha obligado a trabajar al 100 % parte del personal que cobraba del Seguro de Desempleo, intimidándole con que ésta era la única solución para tirar adelante la empresa y mantener el puesto de trabajo.

La dirección pretende cargar a los trabajadores la mala gestión empresarial y de inversión que han llevado a cabo los directivos de la empresa, pretendiendo últimamente despedir al 20 % de la plantilla, negándose a negociar cualquier otro tipo de solución, alegando que deben hacer esto presionados por la casa matriz de EE.UU. como única alternativa para hacer una fuerte inversión en España.

Todo ello acompañado de una pésima reorganización en la que nos vemos perjudicados todos los trabajadores.

Vila oberta

X^a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana

Les entitats Excursionistes de Vallès, avui dissabte, 24 i demà diumenge, 25, es trobaran a Montserrat a fi de celebrar la X^a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, festa que va iniciar-se: «El 1968, any del Centenari de la naixença de Pompeu Fabra, els excursionistes catalans per tal de retre-li homenatge, van portar a peu des de la seva tomba a Prada del Conflent fins a Montserrat, una flama encesa, símbol de l'espurna aportada pel filòleg i alhora excursionista que féu possible la normativització i l'equilibri de la llengua catalana.»

Avui dissabte, els excursionistes vallesans arribaran al campament del camping del Camí de Sant Miquel i faran foc de campament i demà al matí, es celebraran diferents actes. Intervindran corals de Sabadell, Sant Cugat i La Garriga. L'acte cultural serà presidit per Joan Oliver (Pere Quart) i finalitzarà amb una Ballada de Sardanes, a càrrec de la Cobla Jovenívola, de Sabadell.

Matinal Coral al local del Pensionista

Les corals claverianes, de la Societat Coral Amics de la Unió, el passat diumenge, al migdia van obsequiar amb un Concert als assistents al Casal del Pensionista. Els nombrosos granollerins que omplenaven el local, van agrair molt aquesta simpàtica **cantada matinal**. La Massa Coral, va iniciar la seva intervenció amb l'obra «A l'Estendard», música del mestre Felicà Maresma i lletra de Pere Canal i Baliu.

El mestre Josep Marquès, féu la presentació i al final els petits cantaires i la Massa Coral, van ser obsequiats amb una placa, que fou entregada pel conegut músic granollerí, Josep Riera, al president de l'entitat Vicenç Buñuel.

Vaga del Ram Tèxtil

Aquesta setmana la gent del Ram Tèxtil han estat en vaga, el dimarts i dimecres, dies 20 i 21.

El dimecres, a la tarda, en el local de AISS de la nostra ciutat, va haver-hi una **Assemblea Informativa**, del desenvolupament de la vaga i va finalitzar d'una forma política amb la recomanació de vot, motiu que molts van desaprovar aquesta faceta.

El T. A. C. prepara estrena

En Julio Castronuovo està a la nostra ciutat i està assajant una obra de teatre amb el T.A.C. L'obra porta el títol de «Històries per a ser explicades» i el seu autor Osvaldo Dragún és argentí. L'obra escrita l'any 1957 pertany al teatre popular, tant pel seu llenguatge, el tema, com la seva forma.

Curset Infantil de Tràfic

En el local de la Creu Roja, organitzat per la Secció de la Joventut, s'ha iniciat, amb nutrida assistència un **Curset Infantil de Tràfic**, en el que hi col·laboren la Caixa de Crèdit Granollers, Auto-Escola de Catalunya i la Policia Municipal.

Jordi Pujol a Granollers

Ahir nit es celebrà, en el Cinema Municipal, un Acte Electoral de l'opció política Convergència i Unió

Parlaren: Oriol Montaña i Tuset, Ramon Casanovas i Tre-serras, Josep Garrell i Pubill i Jordi Pujol i Soley, qui féu una interessantíssima exposició de la situació actual i el futur de Catalunya.

El públic, que omplènà el local, va acollir amb forts aplaudiments la disertació d'aquest polític català.

Casal Pompeu Fabra

Les entitats culturals que formen la Comissió Fabra es troben en intensa activitat per a instal·lar-se en les velles cases de can Pedrals i can Punes.

En aquest nou local, que van adaptant-se, que molt acertadament es diu **Casal Pompeu Fabra**, i celebraran les seves activitats l'Agrupació Sardanista, Omnim Cultural, Escoltes de Granollers, Joventuts Musicals, Associació Cultural... i també el grup escolar Pereanton hi ha instal·lat unes aules a fi de solucionar, en part, el dèficit d'espai que va tenint a cada nou curs.

L'enhorabona per aquest pas donat que ajudarà a millorar la vida cultural de la ciutat.

Candidatures presentades en el nostre Partit Judicial

Com a curiositat hem aconseguit la següent informació electoral que demostra la implantació de les diferents opcions polítiques per les Eleccions Municipals a la nostra Comarca.

A les trenta-tres poblacions: Convergència i Unió ha presentat candidatura a 30; Independents, a 28; Partit Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), a 13; Partit Socialista Unificat de Catalunya, a 13, i Unió Centro Democrático, a 11.

Plantada d'arbres a la Plaça Sant Miquel

L'activa Associació de Veïns Sant Miquel, que van decidir urbanitzar la seva Plaça, tenen un projecte i estan entusiasmats de portar-lo a la realitat, una prova evident és que avui dissabte, a la tarda i demà diumenge, al matí, es dedicaran a fer una **Plantada d'Arbres**.

Ens plau aquesta lloable decisió d'aquesta barriada que, segons sembla, han hagut de prendre, perquè el municipi per manca de cabals no pot fer res de res pels ciutadans.

L'apotecari

FEBRER

Dissabte	24	Rahola
Diumenge	25	Torrents
Dilluns	26	Arimany
Dimarts	27	Bellavista
Dimecres	28	Jonch - Puig

MARÇ

Dijous	1	Montaña
Divendres	2	Ochoa
Dissabte	3	Oliva

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevostl
Redacció: Arián Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.

Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canal, Carme Garrell, Ramon Munné, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Esteve Sarroca, Martí Suñol.

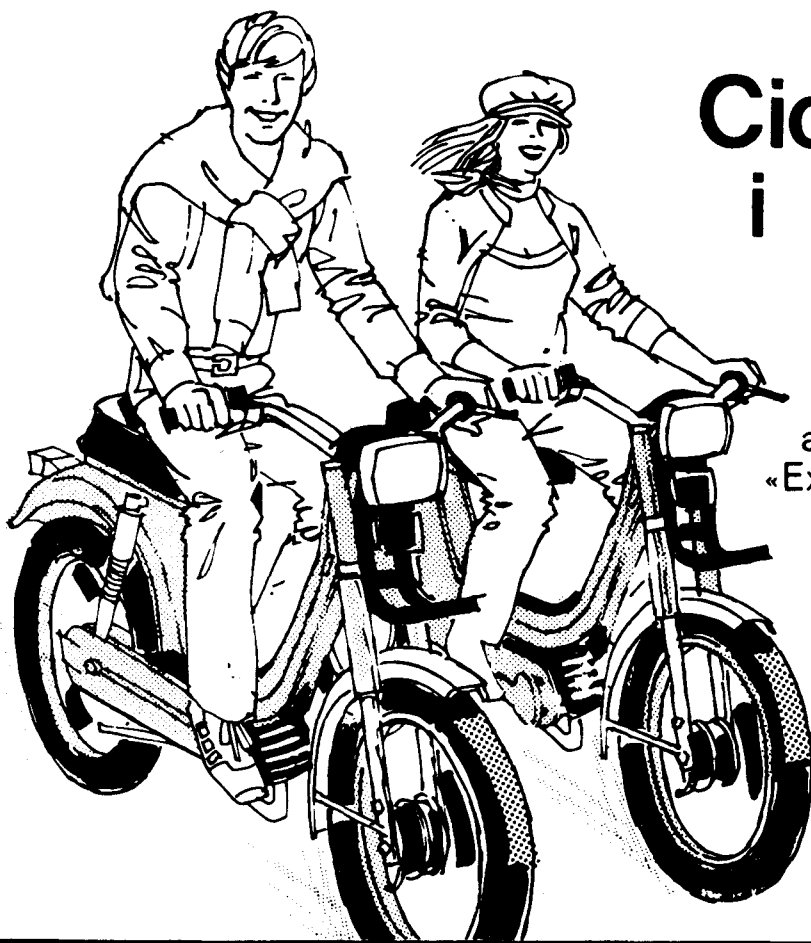
Corrector: Jaume Camp

Administració: Montserrat Ponsa

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Premis a tota marxa!

del 26 de febrer al 10 de març

Ciclomotors i Bicycletes **DERBI**

Sorteig combinat
amb la Loteria Nacional
«Extraordinari Primavera».

Informe-vos a les
nostres Oficines

**CAIXA D'ESTALVIS
DE SABADELL**

Anècdotes i Xafarderies

● **El dimecres, mercat.** El dijous dia primer de març no hi haurà el tradicional mercat. El trasllat està motivat exclusivament per convertir i significar aquest dia en jornada electoral. Malgrat que el dijous sigui laborable, i com que això de votar és com una festa, s'ha cregut oportú realitzar el canvi.

● **Oposició interna a les candidatures municipals.** Discrepar des de dintre de la candidatura és perillós. Hi ha hagut dos casos locals. Un ha acabat destituït i l'altre dimittit.

És de lamentar que la confecció de llistes electorals pugui encendre discrepàncies tan expeditives.

● **L'art de cuinar amb suc.** Els comunistes en el seu intent de culturalitzar les masses tenen programat un curset d'art culinari. Ben segur que amb els suquets n'hi haurà per llepar-se els dits.

La cuina se'ns tornarà revolucionària i els homes ja poden preparar-se a fer guisofis, amb suc naturalment.

● **Del Centre estant van telefonar a un primer de llista** perquè organitzés la seva candidatura desconeixent la seva militància.

Encarregar llistes des de fora comporta aquest risc. Una relliscada com aquesta es pot donar quan desconeixen la població i els seus homes.

La presentació de la candidatura d'U.C.D. va realitzar-se quan mancava deu minuts per les dotze de la nit de l'últim dia.

● **La Pancarta Municipal anuncia llibres.** Resulta incomprensible que es pugui anunciar llibres en cartelleres municipals. Si la pancarta és del municipi és inexplicable que ara faci propaganda editorialista. Si, en canvi, es particular, no s'entén com un Ajuntament l'autoritza.

Mantenir per més temps aquesta cartellera antipopular i contestada amb instàncies és un fet antidemocràtic i autoritari.

● **La façana de Correus empaperada.** Les eleccions o millor dit les coalicions han empaperat tot el llarg de la façana del servei de Correus.

Al pas que anem, per tirar una carta s'haurà d'aixecar el cartell de torn.

● **Manifestació electoral.** El dissabte passat hi va haver una manifestació o exhibició política. Van sortir al carrer «dando el pecho». Recordava més les manifestacions franquistes de la post-guerra que la que correspondria al temps d'avui amb aires democràtics.

Tot això és fruit de la nostàlgia.

● **El Carnestoltes no podrà sortir al carrer.** Podria ser confós per una manifestació política i a segons quines se'ls anomena desordre públic i en conseqüència s'aplica tota la força de la llei.

Comentaris d'urgència

L'hora de votar

Quan aquest paper arribi a mans del lector, estarem, ja, als darrers dies de la campanya electoral. Serà, gairebé, l'hora de votar.

I la primera obligació dels ciutadans és fer-ho. I fer-ho bé. Es a dir, escollir a consciència aquella candidatura que creguin més adient.

Es presenten a la província de Barcelona 29 candidatures pel Congrés i 17 pel Senat. D'entrada sembla, doncs, que l'elecció ha de ser laboriosa. Però no és així. No podem oblidar que es tracta d'eleger persones que puguin influir eficaçment en l'administració de la cosa pública, en l'orientació i resolució dels problemes polítics, econòmics, socials, culturals, sanitaris, i de tot ordre que afecten als ciutadans d'aquest país. I és evident que la immensa majoria d'aquestes 29 candidatures no serveixen per a resoldre ni administrar res, ja sigui pels seus plantejaments testimonials o utòpics, ja sigui per la seva manca de força.

Si garbellem bé no ens quedaran pas més d'unes quatre candidatures:

La del PSUC, per aquells que creguin que allò que convé al país és avançar cap a un model de societat comunista.

La dels Socialistes de Catalunya, per aquells que creuen que el model de societat a instaurar és el socialista.

La dels Centristes de Catalunya-UCD, per aquells que creuen que cal destruir les forces de centre catalanes, a fi que la política, i també l'economia i la cultura, a Catalunya, depengui única i exclusivament de Madrid. Són els que diuen que l'home de Catalunya és el Sr. Suárez. Cal reconèixer que no és cap opció vàlida a Catalunya, com, segurament, tampoc ho és al País Basc.

I finalment, la candidatura de Convergència i Unió, que aplega homes i dones liberals, social-demòcrates, demòcrata-cristians i catalanistes sense més adjectius, i que constitueix el veritable centre de Catalunya, que propugna una societat europea, pluralista, de respecte i de llibertat; on siguin viables les empreses, s'estimuli la inversió i es creïn nous llocs de treball, en un marc d'àmplia autonomia de Catalunya.

La setmana vinent ja sabrem quin és el camí que han escollit els granollerins.

C. U.

Retalls del Butlletí Oficial de la Província

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL

10 febrer — BIGUES I RIELLS

Finalizadas las obras de construcción de un puente sobre el río Tenas, y solicitada por el adjudicatario Construcciones Sala Vilá y Trullols, S. A., la cancelación de la garantía definitiva que tiene constituida, se hace público, para que en el plazo de quince días puedan presentarse reclamaciones, por razón del contrato garantizado.

13 febrer — MARTORELLES

Se anuncia concurso para la contratación de los servicios de limpieza del Colegio Nacional de Educación General Básica «Simeón Rabasa», bajo el tipo de quinientas sesenta y cinco mil pesetas anuales, a la baja.

La duración del contrato será de dos años, a contar del primer día del mes siguiente a la fecha en que se otorgue.

13 febrer — CANOVELLES

Formulada y rendida la cuenta del Presupuesto ordinario de esta localidad, correspondiente al ejercicio de 1977, se hace público que la misma, con los documentos que la justifican, se hallará de manifiesto en la Secretaría de este Ayuntamiento por espacio de quince días.

13 febrer — CALDES DE MONTBUI

Se acordó suspender el trámite de la licitación por concurso-subasta y por concurso de las obras de pavimentación y alcantarillado y alumbrado, respectivamente, de la calle José Antonio, plaza del Marqués y Arrabal del Remedio, de esta población.

14 febrer — GRANOLLERS

En sesión plenaria celebrada el día de ayer, acordó aprobar el Presupuesto extraordinario para liquidación de deudas, así como para absorber el déficit resultante de la liquidación del Presupuesto ordinario de 1978.

La financiación de dicho Presupuesto extraordinario se realizará mediante la contratación de una operación de crédito con el

Banco de Crédito Local de España, al interés del 10'20 por 100 anual, por plazo de diez años y empezando a regir en 1.º de enero de 1980.

En el caso de que por el referido Banco de Crédito Local de España no se concediera la financiación total del presente Presupuesto extraordinario, podrá recurrirse a otras entidades de crédito, según lo autorizado.

Durante el plazo de ocho días hábiles, a contar desde el siguiente al de la publicación de este edicto en el Boletín Oficial de la Provincia, admisión y en su caso, resolución de reclamaciones.

14 febrer — MOLLET

En sesión extraordinaria celebrada el día 25 de enero de 1979, aprobó inicialmente el Proyecto técnico de «Cobertura Torrente Caganell, entre Riera Seca y Puente Ferrocarriil», redactado por el Ingeniero de Caminos, Canales y Puertos don Fernando Josa Castells, con un presupuesto de contrata por ejecución material de 27.516.050 ptas.

Dicho proyecto queda expuesto al público en las oficinas de Secretaría de este Ayuntamiento, durante el plazo de un mes.

Si dentro de dicho plazo no se produjesen éstas, el mencionado proyecto se entenderá aprobado provisionalmente.

15 febrer — SANTA PERPETUA

En sesión ordinaria de 31 de enero de 1979 el estudio de detalle para la modificación de Ordenanzas de edificación relativas a la ordenación volumétrica del Sector urbano, se somete a información pública por plazo de un mes.

16 febrer — SANT CELONI

Formulada y rendida la cuenta del Presupuesto extraordinario n.º 4, para la adquisición de «Can Ramis», correspondiente al ejercicio de 1978 se hace público que la misma, con los documentos que la justifican, se hallará de manifiesto en la Secretaría de este Ayuntamiento, por espacio de quince días.

CLASSES D'ANGLÈS

Grups limitats

Telèfon 870 08 95

La vista és la que treballa

Hem observat, en diferents articles del nostre setmanari que, moltes vegades, la vessem quan hem d'utilitzar els verbs *estar* i *ésser*.

La qüestió no és pas tan senzilla com aparentment pugui semblar. Però procurarem donar algunes petites idees, per tal que les tinguem presents a l'hora d'escriure frases en les quals hagin d'intervenir els esmentats verbs.

Per això, hem cregut adient advertir, primerament, que el verb castellà *estar*, quan va acompanyat d'una designació de lloc, cal que sigui traduït en català per *ésser*.

Així, a las ocho estábamos en casa, direm o escriurem, a les vuit érem a casa. Quan vulguem traduir, ¿dónde está tu madre?, escriurem, on és la teva mare?

Estar, en català, acompanyat també d'una designació de lloc, significa *residir, habitar, fer estada*. Quan diem, per exemple, *el meu oncle está al carrer Vell*, volem dir que hi viu. En canvi, si diguéssim *el meu oncle és al carrer Vell*, voldríem dir que s'hi troba en aquell moment, d'una manera accidental, però no habitual.

Convé, doncs, anar molt en compte en l'ús del verb *estar* acompanyat d'una designació circumstancial de lloc, a fi i efecte d'evitar que prosperi aquesta tendència que tenim d'emprar sovint *estar* com a sinònim d'*ésser*.

Recordo que quan estudiava la nostra llengua, moltes vegades se'ns deia que, en català, és possible el següent diàleg:

— El senyor X?

— No hi és.

— No està aquí?

— Sí, està aquí, però ara no hi és

tot remarcant, com podeu copsar, que el senyor X vivia en aquella casa (hi *estava*) però que, en aquell moment, no hi *era* (o sigui que, circumstancialment, es trobava fora).

És evident que la influència castellana ha estat favorable a l'ús del verb *estar*. I, moltes vegades, sense adonar-nos-en, reemplacem *ésser* per *estar*. Freqüentment, sentim dir: *En aquell moment no estàvem en casa, o bé, l'aigua ja està calenta*, en lloc de dir: *en aquell moment no érem a casa, i l'aigua ja és calenta*. També, per la mateixa causa, usem molts cops la perífrasi *estar fent* en lloc de *fer*. Avui, diem *estem jugant, estem dinant*, quan és més fàcil i correcte dir simplement *juguem, dinem*, etc.

Finalment, remarcarem que així com diem, referint-nos a l'estat d'una persona que *està fred*, no direm que una beguda *està freda*, sinó que *és freda*, com no direm que una sopa *està salada* o un líquid *està bullent*, sinó que *és salada* i *és bullent*.

Naturalment, estem pagant els plats trencats del bilingüisme. Però ens hem d'esforçar per tal de depurar el nostre lèxic.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Els Carnestoltes d'ahir

Tota aquella setmana en eixir d'estudi o de costura, la mainada fèiem cap a Can Solda, on anàvem veient en Carnestoltes, i la dona d'en Carnestoltes, i el fill d'en Carnestoltes —que per cert el criava una dida molt revinguda—, i tota mena d'alts personatges, tots fets de drap i amb carotes de cartó...

Aquestes gresques, que duraven fins el dimecres el vespre, que es feia l'enterrament del «pobre Carnestoltes» amb una passada del grotesc més pebleu.

El dijous d'aquella setmana —el Dijous Gras—, llavors era celebrat en moltes cases, i en els petits tallers i obradors, a mitja tarda, amos i obrers s'aplegaven i es menjaven la truita d'ous tradicional. En els col·legis també, si feia bon temps, els petits anaven amb el mestre a berenar als afores a la vila.

Ja no cal dir que a la mainada ens treien de polleguera les disfresses que passejaven llurs gràcies —és un dir— carretera amunt i carretera avall i que sempre hauríem vist carregades amb tota una mena d'estris i que corrien atrafegades, com si canviessin de casa o com si algú les empaités.

El primer ball de disfresses al qual assistírem es va donar al bosc d'en Fradera. Aquest bosc, cuitem a aclarir que era la sala de La Unió Liberal, la seva transformació fou obra del dibuixant Richard Fradera, que fou veí nostre durant bastant temps. La sala fou convertida en un bosc de pins naturals; en l'escenari s'installà una cascada amb aigua natural de la vila, i tot plegat, amb l'enllumenat de gas feia un gran efecte.

De tot aquell garbuix sols en recordem unes «senyores antigues» —molt antigues, molt altes i molt enravenades— que ens van fer rodar el cap tota aquella nit: eren la Carme Viader (de can Pere Manyà), dues germanes, una noia de can Net i l'altra de can Saló, que tingueren la humorada de disfressar-se amb robes de l'antigor i es cobriren el rostre amb la negror d'una màscara, damunt de la qual hi estengueren llurs cabelleres i una mantellina, i es posaren una carota de cartó en el clatell. Quin efecte ens feia veure aquelles senyores que caminaven de reculons i que amb grossos ventalls es ventaven l'esquena i quan ballaven es miraven els badocs en lloc de mirar-se el ballador.

L'any 1908 organitzàrem la visita d'una banda de regiment francesa... Fèrem el reclutament, llogàrem els uniformes i els instruments, i convidàrem el poble. «Secretament» ens aplegàrem en un dels edificis de l'estació de M.Z.A., i en un tren molt especial arribàvem el vespre del dimarts de Carnestoltes. La Junta i molts socis de l'Al-hambra, tots amb atxes de cera... acudiren a la recepció —amb música naturalment— i en voleu de gresca...! Als músics de la banda, que érem uns seixanta, ens acompanyaven les «autoritats» corresponents i, en baixar del tren, tots foren abraçades i petons, i visques, i un pet de Marsellesa que esfereïa... Els músics més desnarits anàvem carregats amb els instruments més grossos i de més pes, i els més alts i més forçuts tocaven el flautí, els ferrets, els platets... Ja a dins, van haver-hi parlaments en francès i en espanyol, i tot quedà tan bé, que mai no s'havia vist un acte semblant de confraternitat hispano-francesa.

L'any 13 organitzàrem una «kàbila», formada per uns seixanta kabilenys... A can Trascó havíem adquirit unes samarretes de color de xocolata amb vies blanques, i a ca l'esparter unes cuirases d'espart; dues tovalloles, guarnides amb ràfia, en les lligàrem a la cintura; unes vetes vermelles, les entreteixíem dels peus fins els genolls; dos fregalls en feien de braçalets; una barretina de punt, negra, ens servia de carota; ens cofàrem amb un barret de palla, i una escombra —que la dúiem a l'espatlla—, ens feia d'escopeta. El cacic portava un barret d'aquests que cobreixen la testa dels ases en ple estiu, i, en lloc d'escombra, anava armat amb un esterenyinador.

L'any 1917, famós per les anomenades Juntes de Defensa, l'Assemblea de Parlamentaris i una vaga bastant general i revolucionària, per a nosaltres, que no apuntem molt alt, també ho fou de famós, perquè aquell any es celebrà, a la nostra vila, el «Primer Congrés Agrícola i Cultural».

Aquell famós dimarts, doncs arribàrem els congressistes —en tren, naturalment—, i a la nostra arribada assistí molta gent i el propi Carnestoltes..., que seia majestuosament en el seu tron reial, instal·lat damunt d'una carrossa que tiraven tota una renglera d'animals.

Els savis.. tots lluïem les barbes, els mostatxos i les patilles de més prosapopeia: les vestidures eren de peça llarga per amunt, i, tots estàvem carregats de sapiència, i a més ens havien carregat amb grossos llibres i estris de tota mena.

Quin aspecte veure tan savis reunits i a punt de fer feina! Homes doctes, vinguts de qui sap d'on, carregats de creus, medalles, condecoracions, faixes i llaçades, i encara més carregats de sapiència...! I quin «coloquio»... Cada un dels congressistes anàrem exposant les tesis que ja dúiem empaquetades i durant tres hores es féu un devessall d'oratória científica i atapeïda per a tractar, des dels angles més insospitats, dels naps, les cols i les xirivies; dels pèsols tendres, tan menuts; dels cigrons més humils i de les mongetes més explosives; dels pebrots més vermells i dels bitxos més coents; de les patates, de les figues, dels raïms i dels raves.

L'any 1921 fèrem uns Jocs Florals com no se'n recorden altres de semblants. Van aplegar-nos tants poetes com un pugui semblar; per excés de reines, aquells foren els primers Jocs Florals federals que s'han fet a la nostra terra.

Altres anys vàrem fer: una sessió plenària de la Societat de Nacions; una Conferència Intercontinental per a cercar tres peus al gat i discutir la quadratura del cercle; un Circ Eqüestre sense feres, per a evitar desgràcies majors; un Music-hall amb noies del «Bataclán» i altres centres «culturals» del Paral·lel de Barcelona; un Congrés Mèdic per a tractar de la Neurellà Ensorrada, amb demostracions d'obra i de paraula a càrrec del Doctor Terenyina. I, això sí, cada any es va fer «derroche de elocuencia» i es va dansar, es va sopar i es va fer ressupò, sempre «amb aquella alegria».

Fragments del llibre «Vila Oberta» d'Amador Garrell

El Ball de Donzelles

És tradicional que en arribar el Carnestoltes, Granollers tiri mà, de la forma més natural, d'una tradició pròpia, sense semblança enlloc més. Ens referim al típic «Ball de Donzelles», als seus inicis organitzat per una institució filantròpica, posteriorment oficial des del Consistori, i ja fa qui-sap-los anys organitzat pel Casino-Club de Ritme. Per cert que enguany, la flamant Junta Directiva d'aquesta centenària entitat, està treballant de valent per tal d'aconseguir una festa que superi les versions conegudes d'anys anteriors.

En els seus inicis, el «Ball de Donzelles» no era pas tal com l'hem conegut nosaltres. Les protagonistes sí eren donzelles, però casadores, no infantils.

Segons Carreres Candi, corroborat per Amador Garrell i Alsina, el dia de la Puríssima es feia una festa i es ballava el «Ball de Donzelles». La cercavila que precedia el ball estava presidida per les parelles que festejaven i que tenien el propòsit de casar-se l'any següent, les quals airejaven una cinta blanca, símbol de puresa. Seguien després les parelles de casats recents, les quals ostentaven una altra cinta de color i després venia tot el contingent de joves d'ambdós sexes, que també participaven de la festa.

L'inici del «Ball de Donzelles» es deu a una germandat sota la invocació de la Puríssima, que establia una mena de dot per a les noies que es casessin essent pures. El protocol de la dansa era bastant cerimoniós i distingit, com escau al criteri purità que havia de mantenir l'entitat patrocinadora.

Segons sembla, fadrins i donzelles lluien les seves millors gales: ells, vestits de negre i barret de copa; elles, robes de seda negra i garlandes fines de colors. El fadrí anava a cercar la noia a casa seva i l'acompanyava a la Porxada, on es celebrava el ball, invariablement iniciat amb els compassos. «Ella en punteja en punteja / ella en punteja en peu pla. / Porta mitgetes de seda / i faldellí amb farba!».

Acabat el ball, el ballador anava a dinar a casa la noia, no hi portava els postres, generalment confits. A la tarda s'anava a la sala, també a ballar, però ja sense tants protocols, al igual que la nit. El que sí era de bon to, era l'estrenar un vestit diferent en cada un d'aquests tres balls. No fer-ho, hagués estat un senyal de pobresa.

Aquest fou l'origen del «Ball de Donzelles», la celebració del qual passà a les festes del Carnestoltes, ja sense els formalismes que l'havien distingit fins aleshores. En convertir-lo però en un Ball Infantil, ha mantingut tothora un cert encís, naturalment de puresa, ingenuïtat i tradició.

Ramon Roca

Queixes contra el Gas estacionat a l'Estació de França

Una acció preventiva del Barri de Sant Miquel

A l'Estació de França que està a la plaça Serrat i Bonastre, és habitual l'estacionament de cisternes amb càrregues de gas butà i propà.

Els trens que provenen de Barcelona, acostumen a arribar entre les onze de la nit i les tres de la matinada i s'estan allà fins a les nou o deu de la matinada del dia següent.

La perillosa càrrega està formada per sis cisternes de vint-i-quatre tones cada una. Cent quaranta quatre tones en total.

El barri està alarmat i han tramès al Ministeri de Transports i Comunicacions la seva queixa, a través de l'Associació de Veïns Barri Sant Miquel. En la Instància manifesten que han comprovat la manca de vigilància i protecció de cap classe, quan la planta de magatzematge de Montornès està actualment custodiada per Forces de l'Exèrcit.

Davant del perill que pot esdevenir per a la població —distsants només uns cinquanta metres— demanen que es prenguin les mesures corresponents, ja que qualsevol falla humana, tècnica, imprudència o acció intencionada, podria produir un desastre d'incalculables proporcions per a la nostra ciutat.

Sobre els postres casolans

Uns postres atractius, solen ser sempre la cloenda d'un bon àpat, i per què no?, la mostra de la capacitat de creació i imaginació de la mestressa de casa.

A mi, en particular, em plau que siguin molts i en poca quantitat. Una bona crema catalana cremada o amb marenga per sobre (aquesta última cal entrar-la un moment al forn abans de servir-la), una compota de poma bullida amb aigua, vi i sucre (per dues parts d'aigua una de vi, i dues cullerades de sucre per poma); una vegada al seu punt, xafar-la amb una batedora. —Unes peres bullides amb aigua i vi negre (meitat i meitat) i sucre: servir-les banyades amb xocolata calenta i al seu damunt, posar-hi flor de llet o bé iogurt—. Si és època de figues, feu bullir aigua i vi (igual quantitat) i sucre; quan comença a filar, es a dir, sense arribar a punt de caramel, introduir-hi les figues (que poden ser pelades o no, segons gustos) durant tres o quatre minuts. Serviu-les banyades amb el seu suc, més flor de llet i nous ratllades al seu damunt. Unes pomes al forn preparades de la següent manera: Una vegada tret el cor de la poma, om-

plir-les de mel i una culleradeta de whisky.

Una «mousse» de xocolata; una vegada tenim feta la xocolata que cal que sigui molt espessa (és molt bona desfeta amb aigua i un xic de mantega), cal que hi barregem unes clares a punt de neu amb un pols de sucre. La «mousse» és bona servida molt freda.

Una cosa perquè puguin fer-la els més petits: Poseu en un recipient: 2 ous, un iogurt, llavors tot prenent com a mesura l'envàs del iogurt, afegiu-hi dos envàs de llet, mig d'oli, tres de sucre, tres de farina, una cullerada d'anís o de rom i la pell retllada d'una llimona i un sobre de «Royal». Barregeu-ho bé tot plegat i aboqueu-ho a una llauna untada amb mantega i empolsinada de farina (millor encara si hi poseu un paper d'alumini o vegetal i l'unteu). Tingueu-la al forn fins que estigui al seu punt. Pot adornar-se per sobre amb ametlles i avellanes torrades picades al morter, o a gust de cadascú.

Voldria per acabar, donar una recepta ràpida per a preparar «souffles». Aquestes com ja podeu comprendre són unes mides base, les quals es poden ampliar,

i variar de dolç a salat; és a dir, pot servir com a postre o com entrant, si allò que hi poseu és peix o carn. —«Souffle» de taronja per vuit persones: Posar en un atuell al foc dos vasos de llet amb cinc cullerades de sucre, un tros com si fos una nou de mantega i la pell ratllada d'una taronja (pot posar-s'hi també una cullerada de «cointreau»). Barrejar-hi quan trenca el bull, cinc cullerades de «maizena» desfetes amb un xic de llet i no deixar de remenar fins que espeseixi. Apartar-ho llavors del foc i afegir-hi tot seguit tres rovells d'ou (un a un) sense parar de remoure-ho. Batre les tres clares a punt de neu i barrejar-les amb la preparació anterior. Abocar-ho tot en un motlle per a «souffles», untat amb mantega i empolsinat de sucre. (Podem també servir-nos d'un taronges que haurem partit per la meitat i haurem buidat prèviament). Introduir-ho al forn, el qual ja tindrem calent, una vegada comencem a dinar o a sopar. El «soufflé» estarà a punt a l'hora del postre; llavors cal menjar-lo tot seguit ja que es desinfla de pressa.

Montserrat Ponsa i Tarrés

ESPORTS SASTRE

Del 19 de febrer al 3 de març

GRANS REBAIXES
Material d'Esquí i Articles d'Esport

JOCS D'ESQUI COMPLETS

amb fixacions i bastons

Atòmic i Kienzler des de		4.800 ptes.
Attenhofer	»	5.600 ptes.
Rosignol i Yamaha	»	6.950 ptes.
Blizard i Dinàmic	»	7.900 ptes.

Tot amb grans descomptes

Anoraks i vestimenta d'esquí 30 % de.

Ulleres, guants, gorros, etc. 25 % de.

I també: Fantàstiques ofertes de vestits per tennis, sabatilles, chandals, etc.

VISITEU-NOS: Val la pena

ESPORTS SASTRE

Plaça Perpinyà, 15 - GRANOLLERS

Tots en quarantena

Hi ha tot un reguitzell de coincidències a l'entorn del calendari electoral.

Totes, les legislatives i les municipals, s'escauen dintre del temps de Quaresma. És a dir, dintre del període de temps comprès entre Carnaval i Pasqua, temps dejuni i d'abstinència en memòria dels

quaranta dies que Nostre Senyor dejunà al desert.

Ja ho veieu, no podem evitar la simbòlica quarantena: dictatorial, democràtica o penitencial.

Les legislatives, les de l'1-M, l'endemà mateix del Dimecres de Cendra, el

primer dijous de Quaresma. Les municipals, les del 3-A, l'antic dimarts de Passió, ara dimarts de la cinquena setmana de Quaresma.

La campanya electoral de les legislatives s'acaba en ple Carnaval. La campanya electoral de les municipals comença en dimarts i tretze. I, d'elecció a elecció, per adobar-ho, trenta-tres dies. Els anys de Nostre Senyor. Ni fet expressament.

És clar, vulguis o no, es sobreposen tres calendaris: el civil, el catòlic i, ara, l'electoral.

El Carnaval sempre m'ha semblat una recerca de la pròpia identitat. Perduda o frustrada. Ho dic per allò de les màscares i de les disfresses. Emmascarar-se o disfressar-se és intentar no ser reconegut. Desemascarar és treure la màscara, és fer conèixer algú pel que realment és.

L'activitat pre-electoral i electoral té bastant de ball de disfresses. Més que un clima d'identitat, crea un clima de confusió: qui enganya qui. Perquè, no ens enganyem, l'objectiu és el vot. Pregunteu-ho, sinó, a caçadors i a pescadors. Ells, experts en parany i en reclams innocents: el crit, el cant, el senyal, el cuc, s'interessen per la peça. Els interessa atrapar-la. Els interessa el peix, que piqui.

La campanya electoral, —programes, símbols, sigles, eslògans, himnes, cartells, etc.—, mira de guanyar-se la confiança dels electors. El resultat electoral, més, molt més que una victòria, és un compromís. És l'hora de la veritat. Ei vent s'ha endut les paraules i el poble espera els fets. I, els fets, o no arriben o no corresponen a les promeses fetes o, encara pitjor, les contradueixen.

No oblidem el 15-J. El poble no dóna la confiança. La diposita, com diposita el vot. I, a la primera oportunitat, la repren i la passa a un altre.

El poble sap que la Quaresma va del Carnaval a la Pasqua, passant, però, la Setmana Santa. El poble sap què és la Passió i què és la Creu. El poble sap masses coses. No és un albat. Ni que els Cirineus siguin nombrosos, sap que la Passió no hi estalvia ningú. Ell, el poble, seguirà portant la Creu. Els Cirineus, fent molt, li faran més suportable el camí. Li donaran un cop de mà, acompanyant-lo al lloc de l'execució. Cap dels Cirineus, però, no es posarà mai en el seu lloc. Això seria demanar massa. No us estranyi, doncs, si el poble ho posa tot en quarantena.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

La màquina no falla però...

Un notari de Barcelona va tornar a llegir la singular carta que acabava de rebre de Mèxic. Deia així: «Distingit col·lega: Us prego d'ajudar-me a descobrir l'actual parador d'un compatriota vostre a qui un exiliat, també català, que acaba de morir ha llegat tota la seva quantiosa fortuna. En el testament que va dictar-me diu solament: Llego tots els meus béns a un company d'exili, compatriota meu, que vaig conèixer a Mèxic i del qual ignoro la seva actual residència. Solament sé que es diu Pepet i és coix de la cama esquerra. Sé també que havia tingut un germà a Colòmbia on va morir ja fa alguns anys. Mireu d'esbrinar la seva adreça i digueu-li que procuri posar-se en camí per venir-me a veure.»

El notari barceloní va parlar-ne amb el seu passant, el qual li donà una bona idea: «Podria ser que la informació que us demanen sigui a la Direcció General de Seguretat, a Madrid. Tractant-se d'un exiliat de la nostra guerra qui sap si serà possible de conèixer el seu parador per mitjà de la computadora de la policia de l'Estat. Segons tinc entès, quan es repatriaven havien de declarar llur residència al nostre país.»

El passant, doncs, va desplaçar-se a Madrid i es presentà a la Direcció General esmentada per veure si hi podia aclarir alguna cosa. El van atendre molt bé. El posaren davant d'una formidable maquinària que contenia —li digueren— totes les dades possibles de les persones repatriades després d'haver fugit a l'hora d'aquell lamentable «campi qui pugui».

Prement un botó de la màquina li preguntaren, de primer, per tots els exiliats que es deien «José» i l'aparell va separar tot seguit uns quants centenars de fitxes. Seguiren preguntant per tots els qui, dient-se «José», coixejaven de la cama esquerra. Tot seguit es reduí la quantitat de fitxes a unes quantes desenes. Finalment van demanar a la màquina per tots els exiliats que tenien per nom «José», coixejaven de la cama esquerra i tenien un germà a Colòmbia. El piló de fitxes va semblar desaparèixer perquè només en restà una de separada. «Ja el tenim —li van dir—. Es diu Josep Vila i Ferrer i viu a Sevilla, carrer de Las Sierpes, núm. 12, segon pis».

El passant notarial va donar les gràcies al funcionari i, després de prendre nota de la desitjada adreça, va dirigir-se a Barajas per agafar l'avió de Barcelona.

El notari barceloní el felicità per l'èxit de la indagació i tot seguit va escriure una carta a la persona tan aviat trobada, tot fent-se creus de la rapidesa amb què les màquines modernes de computació porten a cap els més difícil esbrinaments. També va enviar un telegrama al seu col·lega mexicà: «Ja l'hem trobat. Us escric».

Al cap de quinze dies el servei de Correus li va retornar la carta de Sevilla. Al dors del sobre es llegia simplement: «Se ausentó sin dejar señas. El cartero». I una signatura.

La màquina no falla, però damunt de la seva petulant saviesa hi ha l'atzar, aquesta misteriosa potència que esbull, de vegades, els naips més ben disposats del joc de les nostres vides.

XIXU

Batlle

MATARÓ - GRANOLLERS

Rebaixes i ocasions durant aquest mes
FOTOGRAFIA i DISCOS

Tenir la presència de l'obra de Tàpies a Granollers, és sempre un esdeveniment, sobretot per la poquíssima freqüència amb què ens és possible de veure-la. Ara, la «Galeria ab» ens dóna l'oportunitat de contemplar una interessant exposició d'obra gràfica.

El conjunt consta d'una vintena d'aiguaforts, que formen un bloc homogeni, i de tres litografies més, realitzat tot a l'any 1972. En aquest grup de gravats veiem molt clar, que una de les lectures més adients de l'obra de Tàpies pot ser la d'identificar-la amb la seva pròpia voluntat de reflexionar sobre la vida i, com a prolongació, sobre el món quotidià que l'envolta. El referent de l'obra és directe: els objectes més insospitats vehiculen el propòsit artístic. Aquí els objectes són impresos, bidimensionals, la qual cosa no deixa de ser una prolongació de l'activitat de Tàpies en el camp de l'objecte: presentació d'objectes amb categoria d'obra artística, l'objecte en sí mateix o l'objecte com a medi. («Pila de plats» —suposat escàndol de l'exposició Tàpies al Museu, l'any 1977—, cartrons, llençols, armaris, taules, cadires, roba, bastidors i un llarg etcètera). L'objecte de Duchamp, l'objecte surrealista, els objectes-collage de Miró i Picasso, el poema-objecte d'en Brossa, tota una història de la transgressió del medi com a suport vehicle canal, i de la voluntat comunicativa. La insinuació de les presències callades, esclata en Tàpies i en el tractament que dóna a l'objecte i a l'obra.

En aquest conjunt d'aiguaforts, el medi no és el paper, és l'objecte i els seus senyals: roba interior, mitjons, petjades, camisetes, claus. Són elements que expliciten la voluntat de l'artista de connec-

tar amb el món més immediat, amb el món popular i quotidià. Junt amb aquests elements tan característics hi trobem també tot el món tan particular de Tàpies, de creus negres i taques vermelles, de graffittis, d'esquitxades i de gestualitats interiors que s'exterioritzen.

I és tot aquest conjunt de trets tan

definitoris de Tàpies, un dels aspectes més revulsius de la seva obra. La senzillesa material i la pobresa de medis es fa centre d'aïrades opinions per part dels grupets més gloriosos del nostre art. De fet, però, tan sols es deixa prendre el pèl aquell que no hi entén res.

Manel Clot

Esports

La pràctica del "footing"

Ací, en diem «footing», llegiu fúting, els anglesos i nord-americans, en diuen «jogging», pràcticament es llegeix igual, el significat és el mateix. És una forma d'esport, que es pot practicar sol o en grup, que no es requereix cap instal·lació, ja que es practica pels carrers, camps, boscos, parcs, si n'hi han, i per tot arreu on hom vulgui, i la seva pràctica és vàlida durant tot l'any.

Pocs anys enrera, sols el practicaven els qui es dedicaven a l'Atletisme, en deien «Cross», fixeuvos que totes aquestes paraules vénen de l'angès i el practicaven com a preparació física pel seu esport en l'època d'hivern, quan corrien pels carrers els deien bojós o ganduls, això pel cap baix. Ara les coses han canviat, ara quan hom corre pels carrers ja no l'hi diuen res, tal vegada sigui conseqüència de les pel·lícules americanes de la Tele, serà quelcom a agrair, i per una vegada deixem bé a la Tele.

Estem en una època en la que tots ens entestem en preconitzar l'exercici físic, els primers de tots els metges. També

estem en una època que està de moda el dir que les estructures esportives no admeten «panxistes» però també està de moda la inhibició pràctica d'un esport qualsevol, en arribar aquest punt, hom es pregunta: què és el que passa al nostre poble? De què va servir la Marxa Popular de Granollers? En realitat fou una prova de «footing» col·lectiu. Han pensat els organitzadors d'aquella Marxa què demanaran al nostre nou municipi? Llarga i feixuga veiem la tasca, en aquest moment la mentalització del nostre poble és nul·la, per tant, quan es demani que s'obrin les portes de les instal·lacions municipals veurem que passarà, el més probable és que ens emportem una sorpresa, si no es necessita res per a la pràctica del «Footing», i veiem que com no té adeptes, veiem com molts exercicis senzills no es realitzen, tindrem de creure que l'esport no interessa, aleshores les instal·lacions esportives seguiran buides.

J. Comas

**antoni
ARENAS**

pintura publicitària

Especialitat amb retolament de cotxes i valles

Taller: Carrer Corró, 215 - Telèfon 870 16 61 - GRANOLLERS

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

**ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560**

Sobre Louis Malle

1.1) «Vaig tenir l'ocasió de llegir un llibre d'històries del vell New Orleans. Es tractava de la vida d'una dona ja vella, casada, que explicava que en sa joventut havia treballat a un bordell de Storyville. En el llibre apareixen unes fotos que algú trobà en unes golfes, oblidades de tothom. A mi aixes fotos m'afectaren moltíssim i d'aquí parteix el que m'inventés la possibilitat d'una relació entre la nena-prostituta i el fotògraf Bellocq.

«La prostitució infantil ha existit sempre i segueix existint. No he volgut realitzar un film sobre això sinó —de nou— sobre l'ambigüitat del personatge: no és una nena —malgrat que encara juga amb nines— però tampoc una dona malgrat que ho coneix tot de la vida i de l'amor des dels cinc anys.

«L'interès primer pel llibre em ve de ma afecció pel jazz. El llibre me l'enviaren per a ma biblioteca que, dit sigui de pas, és bastant important i està especialitzada en jazz. Storyville al 1917 era un centre important de corrupció i, per tant, de jazz». (Declaracions de Louis Malle a Tele/eXpress, 13/10/78).

1.2) *Louis Malle* és gairebé un desconegut a Granollers. D'una filmografia de tretze llargametratges només n'han projectat dos (que jo recordi): «*Le souffle au coeur*» (1970), fa més d'un any al Principal, i «*La pequeña*» (*Pretty Baby*, 1978) que ara es projecta en el mateix cinema. Deixant de banda la projecció televisiva de fa uns quants anys de «*Ascenseur pour l'échafaud*» (1957) i «*Vie Privée*» (1961). A títol anecdòtic a «*La fiancée du pirate*» (1969) que es passava la setmana passada al Principal, Louis Malle intervenia en un petitíssim paper; i a més el director de producció era Moshe Mizrani que és el director de «*Madame Rosa*» (1977) propera estrena de l'esmentat cinema. Ni fet expressament.

A Louis Malle se l'emparenta amb la

nouvelle vague francesa perquè el seu primer llarg és coetani de les primeres pel·lícules de Godard i companyia.

Però no és ben cert: si aquests sortiren directament de la crítica especialitzada, aquell va seguir un aprenentatge primer a l'escola i llavors dins de la indústria; i si els de la nova ona actuaven en nom d'una Cultura (amb majúscula i amb tots els interrogants i cometes que volgueu), Malle treballava per poder continuar una carrera que l'interessava.

1.3) «...«*Pretty Baby*» és un film sobre la mirada, sobre el «voyeurisme». Tots som badoqs. És una pel·lícula feta a través de la mirada d'un fotògraf; és a dir, d'algú que sempre està observant (...) M'interessa molt el moment en què un adolescent entra al món dels adults, descobrint tota la hipocresia que l'envolta. Segons la meua opinió, ningú és completament innocent». (Declaracions de Malle en el darrer Festival Internacional de Cannes).

Efectivament Louis Malle sempre s'ha interessat per l'adolescència. A «*Le souffle au coeur*» amb el tema de l'incest, a «*Lacombe Lucien*» amb la fragilitat d'un d'ells per caure en el feixisme, a «*Pretty Baby*» amb el «lolitisme» o la fascinació que sent l'adult vers l'innocència, joventesa i tot el que volgueu de l'adolescent.

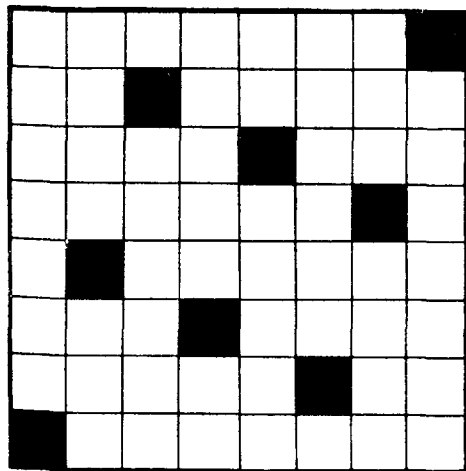
Temes escandalosos per a les ments benpensantes, però que per a Malle són exercicis d'estil i d'elegància, de saber fer i d'èlipsis al moment oportú. I «*Pretty Baby*» és mostra pallesa d'això.

«*Pretty Baby*» és un film preciosista, de recreació, una mena de conte moral, amb una fotografia excepcional de Sven Nykvist (l'hobitual de Bergman) i amb el descobriment de la petita Brooke Shields.

2) *Homenatge*: Jean Renoir ha mort.

Lluís Bauxell

Mots encreuats - 11 • Quico

HORIZONTALS

1. Carreró de Granollers. — 2. Article. No-li. — 3. Canó encorbat que serveix per a

treure líquid d'un dipòsit, passant-lo a un nivell més baix. Al revés, peça principal del joc d'escacs. — 4. Cantellut. Preposició. — 5. Conjunció. Atreus. — 6. Títol d'honor de la noblesa més alta. Nus de la fusta. — 7. Nom masculí. Ruteni. — 8. Portes a l'indret on és el que parla.

VERTICALS

1. Família d'insectes dípters el tipus de la qual és la mosca. — 2. Formava un tot, unificava. Al revés, catedral. — 3. Consonant. Cotxe de plaça. — 4. Al revés, púlpit. Consonants. — 5. Forma dialectal de l'article definit masculí. Apressar, ésser urgent. — 6. Fer amb un material adequat el llit. Zero. — 7. Vocals. Al revés, en quantitat suficient. — 8. Sua.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Insecte. — 2. Do. Nuosa. — 3. evar. toR. — 4. Negoci. E. — 5. T. Ecòleg. ioN. Fart. — 7. Cadmi. Be. — 8. Mansois.

V.: 1. Idèntic. — 2. Novè. òaM. — 3. S. Agenda. — 4. Enroc. Mn. — 5. Cu. Cofis. — 6. Totila. O. — 7. esO. Erbi. — 8. Aregtes.

Agenda

Cinema

ASTORIA

Bruce Lee contra los Halcones Negros

Giovanna la incorruptible

MAJESTIC

Patos Salvajes

El hombre orquesta

MUNDIAL

El virgo de Visanteta

Toque de suerte

PRINCIPAL

La pequeña

SALA SANT ESTEVE - club infantil
20.000 Leguas de Viaje Submarino

Exposicions

Museu de Granollers

Granollers d'ahir i d'avui

Tarda, 6,30 a 8,30

Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya

Prior - pintures

Feiners: de 17,30 a 20

Festius: 10,30 a 14 i de 17,30 a 20,30

A B, Galeria d'Art

Sala A - Antoni Tàpies
20 aiguaforts 1972

Sala B - Sebastià Badia
Escultures i pintures

Matí de 10,30 a 1 Tarda de 5 a 9

Dissabte, 24

Boxa

Nit, a les 10,30

Pavelló Poliesportiu Municipal
5 combats de boxa

Futbol

Camp E. C. Granollers

Tarda a les 3 - Benjamins
Granollers - Immaculada

A les 4

Granollers B - Sant Fost

A les 8,30 - Veterans

A. V. Granollers - Lliçà d'Amunt

Diumenge, 25

A les 10,30 - Alevins

Granollers B - La Roca

A les 11,45

Granollers - Valls

Handbol

Matí, a les 9,45

Granollers - Sanfeliuense

A les 11 i a les 12,15

Granollers - San Fernando

Sardanes

Matí, a les 12 - A la Porxada

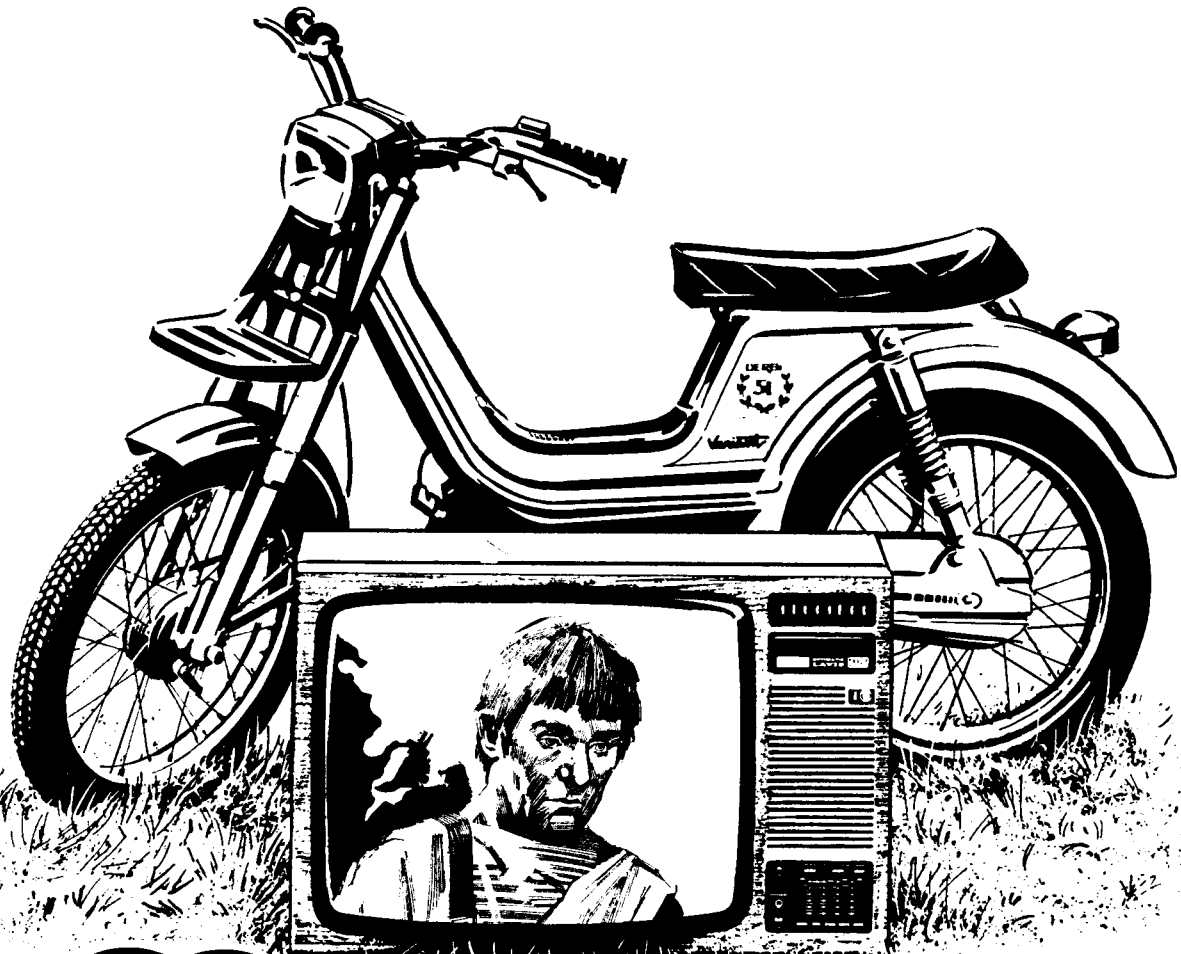
Cobla Laietana

illa sports
tot per a l'esquí

Generalíssim, 165
Telèfon 870 16 34
GRANOLLERS

En color i sobre rodes.

700
TELEVISORS
COLOR

i

700
CICLOMOTORS

TOTES LES OFICINES TENEN PREMIS

Números des del dia 26 de febrer al 31 de març.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"